

L'Estatut està viu, però ferit

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 30 de juny del 2010

¿Com s'ha de jutjar la decisió del Tribunal Constitucional (TC) sobre l'Estatut abans de conèixer la sentència i en especial els 27 articles «interpretats»? No és fàcil.

Anem als aspectes positius. L'Estatut segueix viu i el PP -tot i campanyes i travetes al TC- no l'ha matat. La sentència rebutja el recurs a 84 articles, n'admet 14 (sobre 126 recorreguts), i n'«interpreta» 27 (comptant les disposicions addicionals). Sembla, doncs, que l'Estatut seguirà viu i operatiu. Està ferit, però ni hi ha enterrament ni entra a l'uci.

Els cinc magistrats progressistes (més el moderat Guillermo Jiménez) poden haver-lo salvat. Al preu de repetir, vuit vegades, això de «la indissoluble unitat de la nació espanyola» que ja apareix a l'article 2 de la Carta Magna. ¿Que potser els magistrats del Tribunal Constitucional no se la creuen? I passa igual amb la no eficàcia jurídica del preàmbul, que és de primer de Dret. ¿Sentencien o prediquen a Intereconomía?

Però sembla que la columna vertebral de l'Estatut sobreviu. ¿S'equivoca, doncs, Artur Mas quan diu que es trenca? Primer, s'ha de veure els 27 articles «interpretats». I si s'esquerda l'esquelet polític. Un Estatut aprovat constitucionalment -Parlament, Corts espanyoles (raspallat inclòs) i referèndum- s'ha alterat. Legalment, però amb descaradura. El TC ha fet un pas sense precedents a l'esmenar un text que ja havia estat votat en referèndum. I la deliberació ha estat escandalosa: recusació de

Pablo Pérez Tremps, no renovació reglamentària de quatre magistrats, i quatre anys de guerrilles del comandant Trillo (el del vent a ratxes). La sensació és que hi ha hagut joc brut. Com a mínim.

I hi ha la lògica amargura. El Partit Popular ha fet tot el que ha pogut contra la voluntat de Catalunya (predicant que la defensa). I Zapatero ha estat un mal defensa. Per a algú que s'havia compromès amb l'Estatut «que sortís de Catalunya», el nomenament de Manuel Aragón Reyes només podia ser una lleugeresa. Molts catalans *senten* que mig Espanya és contrària i l'altra mitja es despista. ¿Per a què, doncs, Espanya? La meva generació (teníem 30 anys al 78) va apostar per la Catalunya plena a Espanya que prometien la Constitució i el primer Estatut. Llavors únicament Heribert Barrera ho va veure diferent. Els que tenen ara 30 anys quedaran marcats per la voluntat del «*macizo de la raza*» de Ridruejo (per sort, no del Parlament espanyol) de no acceptar Catalunya com vol ser. Dolent per a Catalunya i una derrota d'Espanya perquè només alimenta la temptació sobiranista.

Però prioritzar la independència -legítim- ens pot distreure del que és decisiu: ser dues nacions complementàries, modernes i competitives en el món globalitzat. El que és sensat és exigir que es compleixi el pacte polític de l'Estatut (Montilla), cosa que pot portar a renovar el pacte constitucional (Mas-Duran). Però atenció, perquè Rajoy no és Suárez. I al darrere no hi ha Martín Villa, sinó la maja Aguirre. S'ha d'empènyer amb el cap fred. El 1932, el Parlament azañista es va carregar part de l'Estatut de Núria (ja aprovat en referèndum). El president Macià ho va acceptar. És digne de reflexió.